

И пакъ си тѣй умóренъ,
 А още малко, тебъ отъ коренъ
 И бѣсъ и лудость ще замай.
 Но стига вече. Твоята мила
 Лежи въ тъмниченъ влаженъ мракъ;
 Не те е нивга забравила,
 Ти безпрѣдѣлно си ѝ драгъ.
 Любовната ти ярость бѣ прѣлѣла
 Като отъ снѣгове потокъ,
 Въ сърдцето ѝ излѣ я цѣла —
 Потокътъ твой сега не е дълбокъ.
 Намѣсто по гори да тича,
 За господина по-прилича
 За любовта да награди
 На Гретхенъ младитѣ гърди.
 Досадно врѣме въ затворѣ тѣсенъ;
 Отъ своя прозоръ гледа свода салъ небесенъ;
 Минаватъ облаци надъ старитѣ стѣни, —
 „Да бѣхъ азъ птиченце!“ — все тая песенъ
 Си пѣе и прѣзъ ноци и прѣзъ дни.
 Ту весела е, често въ скръбъ изгубена
 Ту съсъ изплакани очи;
 Ту сѣкашъ кротко замълчи —
 Но всѣкога е влюбена.

ФАУСТЪ.

Змия! Змия!

МЕФИСТОФЕЛЬ (за себе си).

Да можехъ да те уловя!

ФАУСТЪ.

Проклетнико! я махай се отъ мене!
 Не спомняй ми за нея пакъ сега,
 И не дразни съсъ сладка ѝ снага
 У менъ отново сладостното изумленъе